"Людина живе після смерті доти,
поки про неї думає хоч би
одна жива душа".
Народна мудрість

Серед моря думок твій вітрильник пливе
В суголоссі надій під тугими вітрилами.
Закатоване серце ще раз оживе,
Щоб не стали ми завтра з тобою безкрилими.
Я до тебе проб'юсь крізь могильну траву,
Коли скресне весна нетерплячими квітами,
Запашних васильків на світанку нарву,
Щоб і в хаті твоїй стало сонячне літепло.
А коли перейдеш у холодний граніт —
Не покину тебе серед мороку прісності.
Навіть там — за життям — відшукаю твій слід
На крутих берегах невідомої вічності.